

חפצים, רגעים והשראות מפריז מתוך התערוכה "הייתי אוספת דברים הקשורים בעיר, תחילה מבלי לדעת למה ישמשו"

תחת שמי פריז, פה בכיכר המדינה

במשך שנים ליקטה האמנית והמעצבת המוערכת שרון ברונשר חפצים, תמונות וספרים הקשורים בפריז. עתה איגדה ועיבדה אותם לתערוכה מרהיבה שמבטאת את מבטה האישי על עיר האורות, מבלי לפסוח על הרגעים האפלים בהיסטוריה שלה

עילית מינמר

ע ל קונסולה נמוכה מונחת קופסת פח ישנה ובתוכה מכתבים מ'1942 כתובים בצרפתית בכתב יד צפוף על רפים מצהיבים. "רפאל היקר", נפתח אחד מהם, האחר מסתיים בחתימה: "שלה, רפאל". על הקיר ליד תלויים חפצים ממוסגרים. למשל כריכה של הספר "דחובות פריז" מ'1894. על קיר אחר עבודת פסיפס של 70 אבני שפה בצבעי כולת ועליהן שמות מוכרים של רחובות פריז ואיים אהובים, בהם רח דה בוס, שבו פריזאים לוגמים קפה בכיסאות קש; רו וריאן, מקום משכנו של אחד הפסאודים האינקויזיים של העיר; או ויל דה טמפל, שבו שוכן הקפה המיתולוגי "הפרי לוסף". הכל מוצג בתערוכה "I. Was. There" של היוצרת הרבת-חזומית שרון ברונשר שנוצרה צג עד סוף אפריל בגלריה זימאק בתל אביב. אפשר דרכה ממש לחוש את פריז, לגעת בה, ולחוש בשפתה ורוחה.

שרון ברונשר "התערוכה מספרת את סיפור החיים שלי, ודרכה אני מגלה את פניה של פריז"

העבודות נולדו מהדיאלוג המתמשך שהיא מנהלת עם העיר מאז הפעם הראשונה שנחתה בה, כשהייתה בת 16. "זה היה כמו ברק שזהב בי, מיד הרגשתי בבית", היא מספרת. במשך השנים החיבור העמיק, ובשנים האחרונות ברונשר (52) מחת לקת את זמנה בין ביתה בארץ לרידה ששיפצה ברובע המארה בפריז שנוצרה בעבר כרובע היהודי של העיר. החיי פושים אחר דירה, היא מספרת, העלו בה זיכרונות ואסוציאציות מהצד האפל בהיסטוריה של יהדות צרפת בתקופת השואה: "הרי מחלק מאתם בתים אני שים נלקחו במלחמה".

ברונשר למדה עיצוב פנים ול-יועץ עיצוב מוצר. היא החלה את דרכה בגלריה שרלוט בנווה צרק, שהתמחתה בריהוט עתיק, היתה מהראשונות שפתחו חנות במתחם הרכבת בתל אביב, ולאחר מכן בשוק הפש פשים ביפו. שתייהן שיקפו את עולמה המגוון:

מפריזי לבוש אוונגרדיים בעיצובה ועד לריחות המ' וזהים איתה ופריטים שליקטה בשוקי פריז. מתחילת דרכה, בביקוריה בשוקי הפשפשים בפריז, אספה מה' ברות וספרים ישנים, מכתבים, אבני מדרכות, תמונות ופסלים, תחילה אפילו בלי לדעת למה ישמשו, עכשיו הם מככבים בתערוכה שלה.

זו תערוכה קונספטואלית שמכילה מנעד רחב של עבודות, משלבת דימויים שונים, למשל עבודת וידיאו וסאונד, שבה צילומים מבית הספר לריקוד במארה, שצולמו בהשראת סצנה מהסרט של רומן פולנסקי "ירח מר", ומעבירה את הצופים ישר לפריז. העבודות משקפות זיכרון, ניסיון לתפוס את הרגע, לתעד אותו ואת הגעגוע אליו. ובעבודה אחרת היא מציבה זוג נעליים שמצאה בשוק הפשפשים של פריז ובמשך שנים צעדה בהם ברחובות העיר. לצד אלה תלויים צילומים יפהיים שברונשר צילמה בפריז וביפו. מבחינתה של ברונשר, התערוכה היא סגירת מעגל: "היא מספרת את סיפור החיים שלי. הייתי שם. התהלכתי בין אנשים ודיברתי את שפתם. דרך העבודות אני מצליחה לגלות את פניה של העיר, וגם את השנים היפות שלי שם ואת עצמי מחדש".

זה מתבטא גם באותו מכתב מ'1942 שמצאה פעם ונכתב בצרפתית. "זה מרגש. הוא כותב לה, 'קירתי', היא עונה לו. אבל הכתב של שניהם זהה, כאילו אותו אדם כתב את שני המכתבים, באותה עת. נראה שהכל שירה, שכל ההתכתבות הזאת היא בכלל המצאה".

בתערוכה משולבות יצירות של אמנים נוספים ויציי רות משותפות איתם, שכולן מובילות לפריז. למשל, "מגילת סן לואי", של האמן שחר קורנבליט העשויה מצילום פס של מעבר חציה באי סן לואי בפריז שגולגל והוצב על פודיום; סדרת פסלים מאבן ועץ של האמנית הגר תירוש; או עלי הפורצלן של האמן המנוח זיו גלל. אבל יותר מכל בולט הקשר הייחודי שלה עם המ' שוררת הרסה טל, שמלות השירים מספרה היפהפה "פתקים לפינה באוש" מתורגמים לעבודות מרשימות. למשל המשפט "בוא נרקוד את הפוככים עד השמים. קרימה", נכתב בצרפתית באותיות זהב על עבודה אחת או "לרקוד, לרקוד, אם לא אנהנו אבוקים", נכתב ברפוס ובכתב יד על עבודה אחרת. על אחד הקירות תלויים כל 60 שירי הספר, שברונשר פירקה חזרה לפתקים, מה שמעניק למתבוננים נקודת מבט אחרת. בעבודה אחרת היא כותבת על קנוסות את המילים "פסל", "בלוויל", "כיכר", "בסטיל", "פנס" או "חמאה" – שכל אחת מהן מבטאת תחושות וזיכרונות וסודות מעיר האורות.